

produktionslokaler ude i byen som udgangspunkt bliver betragtet som privat, og har ministeren i modsat fald planer om at ændre lovgivningen?»

Begrundelse

Der forekommer at være en uoverensstemmelse mellem regeringens erklærede målsætning om at forbedre vilkårene for de selvstændige og forenkleskattesystemet og de eksisterende skatteregler, der straffer selvstændige, som har virksomhedens administration placeret på privatadressen og produktionen ude i byen (jf. artiklen »Firmakørsel fra hjemmet gav skattesæk«, Erhvervsbladet 17/03/03.) For denne gruppe betragtes kørsel i firmabil mellem administration og produktionslokaler nemlig som udgangspunkt som privat, mens kørsel ikke bliver betragtet som privat, hvis både produktionslokaler og administration ligger væk fra hjemmet, men på to forskellige steder.

Svar (2/5 03)

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand): Privat henholdsvis erhvervsmæssig kørsel defineres skattemæssigt på samme måde, uanset om kørslen sker som led i selvstændig erhvervsaktivitet eller som led i et ansættelsesforhold.

Ligningslovens § 9 B, stk. 1, definerer således hvad der er erhvervsmæssig befordring for såvel selvstændigt erhvervsdrivende som for lønmodtagere. Erhvervsmæssig befordring er herefter:

- Befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i indtil 60 dage inden for de forudgående 24 måneder
 - Befordring mellem arbejdspladser
 - Befordring inden for samme arbejdsplads
- Al anden befordring er privat.

Det fremgår udtrykkeligt af bemærkningerne til ligningslovens § 9 B, at alle former for arbejdspladser, der ikke tillige er den skattepligtiges bopæl, er omfattet af begrebet arbejdsplads. Det betyder med andre ord, at kørsel mellem bopæl og arbejdsplads er privat, også selv om en selvstændigt erhvervsdrivende driver virksomheden fra bopælen, og vedkommende kører herfra til en anden af virksomhedens afdelinger ude i byen. I den situation er der således ikke tale om erhvervsmæssig befordring mellem ar-

bejdspladser, men derimod om befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads, der som nævnt kun er erhvervsmæssig i indtil 60 dage inden for de forudgående 24 måneder. Den pågældende kan derfor som udgangspunkt ikke køre skattefrit mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i virksomhedens bil.

Det følger direkte af ligningslovens § 9 B, stk. 1, litra b, at kørsel mellem arbejdspladser (der ikke tillige er den skattepligtiges bopæl) er erhvervsmæssig. Har den selvstændige således valgt ikke at drive virksomheden fra hjemmet, men derimod fra lokaler ude i byen, vil kørsel mellem f.eks. administrationslokaler og produktionslokaler to forskellige steder i byen, ikke være privat. Dette påpeges også ganske rigtigt i begrundelsen for spørgsmålet. Samtidig synes det som om spørgeren benytter følgende logik:

For di kørsel mellem arbejdspladser er erhvervsmæssig og dermed kan foretages skattefrit i virksomhedens bil, er det rimeligt, at selvstændigt erhvervsdrivendes kørsel mellem bopælen, hvorfra virksomheden drives, og en anden af virksomhedens afdelinger ude i byen, også er erhvervsmæssig, således at den pågældende skattefrit kan køre turen i virksomhedens bil.

Hvad spørgeren tilsyneladende overser er, at den der kan køre erhvervsmæssigt mellem arbejdspladser, har behov for at transportere sig fra bopælen til en af disse arbejdspladser, i lighed med den der driver sin virksomhed fra bopælen, og som kører herfra til en anden af virksomhedens afdelinger ude i byen.

Følges nævnte logik således til dørs, vil der opstå en usaglig skattemæssig forskelsbehandling i relation til kørsel mellem bopæl og arbejdsplads, alt afhængig af, om man som selvstændig driver virksomhed fra bopælen eller ej. Den, der driver virksomhed fra sin bopæl, vil kunne køre skattefrit i virksomhedens bil mellem bopæl og arbejdsplads, hvorefter den, der har valgt at drive virksomheden fra lokaler ude i byen, enten må køre mellem bopæl og arbejdsplads i virksomhedens bil med beskatning til følge, alternativt transportere sig mellem bopæl og arbejdsplads for egen regning, hvilket dog modsvares af et ligningsmæssigt fradrag efter ligningslovens § 9 C. Tilsvarende forskelsbehandling vil gøre sig gældende i forhold til en lønmodtager.